

TAKMER TRAGÉDIA

Moja babka mi veľmi rada rozpráva príbehy a zážitky z čias, keď ešte mali súkromné pole. Veľmi rada ju počúvam, lebo v jej príbehoch sa často objavujú aj deti – Miro a Peter. Spomínaný Peter je môj otec.

Jedného dňa babkina kamarátka prišla za ňou, aby jej išla pomáhať na pole vyberať zemiaky. Babka samozrejme súhlasila, lebo v minulosti si takto ľudia pomáhali. Vedela, že keď bude potrebovať pomoc ona, tak jej kamarátka tiež pomôže pri vyberaní zemiakov. Vzala teda chlapcov – Mira a Petra, sadli na voz a odišli. Keď prišli na miesto, voz zabrzdili, vyložili vrecia, motyky a všetko potrebné a vykopávaníu.

Dospelí pracovali niekoľko hodín a deti sa hrali. Samozrejme, že deťom sa už zunovalo hranie na lúke, kde ich bolo vidno, tak sa rozhodli, že pôjdu na voz. Chlapci ešte neboli veľkí, Peter mal štyri roky a Miro o rok viac. Asi si vieme predstaviť ich hru. Sedeli vo vlečke, z ktorej ich nebolo vôbec vidno. Na vlečke boli aj akési kovové brány, zrejme na ne sa napínali plachty, aby vlečka bola krytá. Vtedy bola tá vlečka bez plachty. Keďže už na poli bolo veľa plných vrec, dospelí sa rozhodli, že ich odvezú domov. Chlapi, ktorí išli zemiaky naložiť, si deti vo vlečke nevšimli, preto ju odbrzdili. Len tu naraz sa začala vlečka pohyňať. Dole kopcom čoraz rýchlejšie. Starší Miro stihol z vlečky vyskočiť, ale mladší Peter nechápal, čo sa deje, prečo sa vezie. Chytil sa bočnice a držal sa. Všetci dospelí vyľakaní v nemom úžase sledovali, čo sa bude diať, lebo už nehode zabrániť nevedeli. Vyľakaní bežali dolu kopcom za vlečkou a dúfali, že to skončí dobre a vlečka sa neprevráti. Ale dúfali nadarmo. Vlečka sa prevrátila, keď dorazila na priekopu. Ale Peter mal v tom nešťastí aj veľké šťastie. Vlečka sa síce prevrátila, ale že bola zabezpečená tými kovovými bránami, tak tam vznikol priestor, cez ktorý malý Peter vyliezol a čuduj sa svete, nič sa mu nestalo! Hneď ho všetci brali na ruky, potom skúšali, či vie chodiť, či si náhodou niečo nepolámal. Ale nie. Chvalabohu!

Babka sa od šťastia a možno aj od hrôzy, ktorú prežila rozplakala. Samozrejme, že už z práce nebolo nič, všetci pozbierali náradie a odišli domov. Večer zobrala chlapcov do kostola a ďakovala Bohu, že jej zachránil syna.

Tak toto bola babkina takmer tragédia so šťastným koncom.

**Ivana Gregorovičová, IX. A
ZŠ KYSAK**